

Alle singles aan tafel

Angela Britnell

ISBN 9789403909790

NUR 343

Oorspronkelijke titel: *The Wedding Reject Table*

Copyright © 2015 Angela Britnell

Published 2015 by Choc Lit Limited

The moral rights of the author have been asserted

Copyright © 2026 Nederlandse taal: Dutch Venture Publishing

Omslagontwerp: Choc Lit Limited

Omslagbewerking: Jen Minkman

Opmaak: Robbert de Vries, persoonlijkproefschrift.nl

Eindredactie: Sanne Hillemans

Vertaling: Olga Hoekstra & Annerieke Wijnen

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur en de uitgever. Dit boek is een werk van fictie. Alle namen, plaatsen en gebeurtenissen kwamen tot stand door de verbeelding van de auteur, of zijn fictief gebruikt. Elke gelijkenis met een bestaand persoon, dood of levend, berust op louter toeval.

Hoofdstuk een

Maggie kon een zware zucht niet onderdrukken toen ze naar de plaatsingskaart voor de huwelijksreceptie keek. ‘Hebben ze jou ook aan de ST gezet, liefde?’

Ze keek over haar schouder en verstijfde. De knappe vreemdeling die ze in de kerk aan de andere kant van het gangpad had gezien, glimlachte naar haar. Ze had altijd al een zwak gehad voor mannen met intrigerende ogen en die van hem waren whiskykleurig, en werden omringd door wimpers die zo lang en zo donker waren dat ze verboden zouden moeten zijn. In zijn ogen sprankelde een blik vol humor.

Hou daar onmiddellijk mee op. Je gaat niet lopen flirten op een bruiloft. Dat is je onwaardig en bovendien is het wanhopig.

‘Waar heb je het in vredesnaam over?’ De woorden klonken scherper dan ze waren bedoeld.

‘De singlestafel.’ Zijn diepe, gladde stem was doorspekt met een heerlijke warme tongval waar ze de hele nacht wel naar zou kunnen luisteren. ‘Natuurlijk gebruiken zij die term niet. Ze verbloemen het misschien door het de tafel voor “solo’s” te noemen, maar wij weten wel beter, of niet soms?’

‘Is dat zo?’ snauwde ze. Ze weigerde toe te geven dat ze precies wist waar hij het over had. Ze had genoeg van dit soort rituele vernederingen ondergaan terwijl het leek alsof ze niet in staat was lang genoeg een relatie te onderhouden om haar status op Facebook te kunnen veranderen.

‘Jep. Jazeker. Ik gok dat die Engelsen van jullie precies hetzelfde zijn als die van ons. We hebben een tante die een ouwe vrijster is, een verbitterde neef die net is gescheiden en een chagrijnige, groezelige organist.’

Hij telde ze allemaal af op zijn lange, goedgevormde vingers. 'En dan natuurlijk de gebruikelijke kudde van verloren singles.'

'En in welke categorie val jij?' Maggie kon niet geloven dat ze zo'n brutale vraag had gesteld.

'Raad eens,' daagde hij haar uit en zette een stap dichters naar haar toe. Zijn arm raakte de hare.

Jeetje, wat ruikt hij heerlijk. De verleidelijke combinatie van kruidige aftershave, zeep en iets dat ontegenzeggelijk mannelijk was, zweefde door de lucht en zou haar omver hebben geblazen, als ze het type was dat snel omvergeblazen werd.

Maggies tweede naam had Verstandig moeten zijn.

'Nou, het is overduidelijk dat je geen ouwe vrijster bent. De organist was zeker zestig en niemand zou jou als "groezelig" kunnen omschrijven. Door simpelweg te elimineren zou ik zeggen dat je de rebelse buitenlandse neef bent die in de plaats van de Amerikaanse oma van de bruidgom is gekomen, die te oud was om de reis te maken.'

Zodra hij zijn mond had opgedaan, was het kwartje gevallen. Ze had de bruid geholpen met het toewijzen van de plekken en had daardoor hier en daar wat waardevolle informatie opgedaan.

'Precies.' Zijn ogen kleurden verrast donker. 'En jij dan?'

Maggie kromp ineen door zijn directe vraag.

'Sorry, pijnlijk onderwerp?'

Ze stak haar kin naar voren en probeerde eruit te zien alsof het haar niet had geraakt. 'Helemaal niet.'

'Het spijt me. Ik vergeet vandaag constant mijn manieren. Ongevoellijk dat ik zoiets heb gezegd tegen een mooie dame.' Hij stak zijn rechterhand uit. 'Ik ben Chad Robertson uit Nashville in de geweldige staat Tennessee. Overdag ben ik een advocaat die zich specialiseert in auteursrecht voor muzikanten en 's nachts ben ik de rebel waarvoor je me terecht hebt aangezien. Een vrijgezelle rebel, mocht je dat willen weten.'

De vraag die hij net niet stelde, bleef tussen hen in hangen.

Maggies snibbige antwoord bleef steken in haar keel toen de sterke, warme vingers van Chad zich om de hare wikkelden en hij stevig haar hand schudde.

'Hoe heet je, mede-single?' Chads warme adem rook naar pepermunt en streelde de huid van haar hals toen hij zich vooroverboog en in haar oor fluisterde.

'Maggie. Maggie Taylor,' wist ze in een behoorlijk niet sexy gekraak uit

te brengen. 'Banketbakker en vriendin van Fiona, de bruid.'

'Je kunt kiezen, miss Maggie. Of je gaat de lauwwarme kip eten en luisteren naar de zelfingenomen speeches, of je kunt wegsluipen en met mij champagne gaan drinken in de tuin. Wat gaat het worden?' Een speelse glimlach verscheen op Chads gezicht.

'Gaan ze ons dan niet missen?' vroeg Maggie uit pure nieuwsgierigheid. Ze was geenszins van plan om op Chads schandalige verzoek in te gaan en had daar verschillende redenen voor. De belangrijkste was dat ze hier met name was omdat ze aan het werk was en de enige tijd die ze vrij had genomen vandaag was om er getuige van te zijn hoe haar jeugd-vriendin ging trouwen.

'Mij in ieder geval zeker niet. Peter kent me amper via Adam en ik heb Fiona gisteren voor het eerst ontmoet. Voor jou is dat wellicht anders.' Zijn glanzende blik gleed over haar heen en elke vezel in Maggies lichaam vocht om zijn aandacht. 'Ik kan me niet voorstellen dat niemand jou zal missen.'

Van verbazing wist ze geen woord meer uit te brengen.

'Ik durf het wel aan als jij ook durft,' zei Chad en Maggie kon er niets aan doen. Ze glimlachte naar hem terug.

'Daar ben je. Ik heb overal naar je gezocht.' Emily's geïrriteerde stem sneed dwars door het moment en haar zus verscheen in beeld. 'Ik heb je nodig de keuken.' Emily fronste en pakte Maggies arm vast. 'Er is een probleem met de taart.'

Natuurlijk. Dit was precies wat haar nou altijd overkwam. Een knappe, vrijgezelle man verscheen in beeld en flirtte met haar, maar natuurlijk moest zij weer aan het werk.

'Geen paniek, Em, het komt wel goed,' stelde ze haar zus gerust en ze haalde verontschuldigend haar schouders op naar Chad voor ze zich wegdraaide. Tegen de tijd dat ze het probleem met de taart had opgelost, zou Prince Charming al wel weer een andere Assepoester hebben gevonden.

'Sorry dat ik je weg trok bij dat enorm lekkere ding waar je bij stond te kwijlen,' grapte Emily. 'Ik laat je straks nog wel een keer op hem los als je een oplossing hebt gevonden voor *dat* daar.' Ze zwaaide de deur van de keuken open en wees naar wat eens de droombruidstaart van de bruid was geweest. De enorme roze met witte taart van vijf lagen, gemaakt van rijke amandelcake en gevuld met verse frambozen, lag nu verspreid over de tafel en de vloer. Het leek wel een oorlogsgebied.

Maggie beet hard genoeg op haar lip om het te laten bloeden. Dat was de enige manier om te voorkomen dat ze ging gillen of in huilen zou uitbarsten, en niets van dat alles zou haar helpen in deze situatie. Emily en Maggie hadden Two Hearts Catering nog maar twee maanden geleden opgericht en dit was hun eerste echte klus, als ze het maken van worstenbroodjes en borrelhapjes voor de zestigste verjaardag van hun tante Judy een paar weken geleden niet meerekende. Falen was vandaag geen optie.

‘Wat is er gebeurd?’

Emily stak van wal met een lang verhaal over twee walgelijke vijfjarige jongetjes, de tweeling van de zus van de bruid, die door de keuken aan het racen waren en op zoek gingen naar een schat die mogelijk verborgen zat in de zo prachtige bruidstaart. Het was nutteloos om te vragen waarom niemand ze had tegengehouden, want de schade was nu toch al aangericht.

‘Je moet gaan helpen de hapjes uit te delen,’ zei Maggie met een onnatuurlijke kalmte nadat ze een blik op haar horloge had geworpen. ‘We hebben nog een uur voordat die taart moet klaarstaan en als het moet, rekken we nog wat tijd.’

Emily’s lip begon te trillen, alsof ze op het punt stond om in tranen uit te barsten. Je zou kunnen zeggen dat haar oudere zus haar zachtaardige, fragile verschijning gebruikte in haar eigen voordeel, maar zelfs dat zou een understatement zijn. Mannen vielen doorgaans aan haar voeten en verklaarden haar hun onvoorwaardelijke liefde, maar Emily had haar prins op het witte paard al gevonden in de vorm van haar verloofde, Jonathan. Maggie hoopte maar dat hij Emily’s onvoorspelbare gedrag niet zat zou worden. Recentelijk had ze een paar keer gehoord hoe hij tegen haar zus was uitgevallen toen ze iets had gezegd of gedaan. En gisteren nog had ze Jonathan betrappt toen hij naar Emily had zitten kijken op een moment waarop hij dacht dat niemand het zag.

Ere wie ere toekomt, Emily kon belachelijk goed koken, ook al was haar zakelijke instinct zo groot als een speldenkop. De taak van de verantwoordelijke, betrouwbare helft van het bedrijf was van nature op Maggies schouders komen te rusten. Op dit moment kon ze zelf wel een schouder gebruiken om op uit te huilen en ze stond het zichzelf toe om even te denken aan de geweldig brede schouders van Chad Robertson, die verhuuld zaten in zijn prachtige designer pak.

‘Maar...’

‘Ga doen wat je het beste kunt: mensen eten geven en aardig tegen ze

zijn. Laat mij me hier maar het hoofd over breken,' onderbrak Maggie de protesten van Emily en ze joeg haar zus de keuken uit. Ze dwong zichzelf de blikken vol medelijden van de rest van het cateringpersoneel te negeren en haalde een paar kier diep adem om de zenuwen die in haar buik klotsten, te bedaren.

Maggie liep naar de gootsteen, waste haar handen en bond een schort voor om haar donkergroene tafzijden jurk te bedekken. Toen maakte ze haar hoofd leeg en dacht na.

Hoofdstuk twee

Chad wachtte nog een paar minuten, maar Maggie met de betoverende glimlach, verleidelijke rondingen en sprankelende blauwe ogen kwam niet terug. Had hij weer. Als ze niet snel terugkwam, zou hij nog beleefd een gesprek aan moeten knopen met de andere ongelukkige zielen aan de singlestafel. Zijn collega's en vrienden in Nashville zouden zich kapotlachen. Het idee dat iemand Chad Robertson aan een tafel zou plaatsen die niet de beste tafel in de zaal was, zou hen eindeloos amuseren. Hij was niet voor niets de hoofdprijs geweest tijdens een recente vrijgezellenveiling van Music City, waar hij dankzij een biedoorlog tussen de twee beste gastvrouwen van de stad vijftigduizend dollar had opgehaald voor het kinderziekenhuis.

Het stond bovenaan zijn to-do lijstje om meer te weten te komen over de fascinerende Maggie. Ze was de eerste vrouw in lange tijd die hem uit de lethargie had gehaald waarin hij recentelijk was weggezakt. Het was een lusteloos gevoel dat totaal niet paste bij een warmbloedige, dertigjarige man die de wereld aan zijn voeten had liggen. Hij kon er zijn vinger niet opleggen waar de aantrekkingskracht nu precies vandaan kwam. Deze Engelse dame was bijna lang genoeg om hem recht in zijn ogen aan te kijken maar leek zich daarbij wel ongemakkelijk te voelen. Haar gedateerde jurk, natuurlijke bruine haar dat in een strenge knot was opgestoken en haar minimale gebruik van make-up zorgden ervoor dat ze niets weg had van de kleine, glanzende en tot in de puntjes verzorgde vrouwen waar hij normaal gesproken op viel.

Ja, maar hoe zit het dan met die roomblanke huid, sprankelende ogen en mond die smeekte om gezoend te worden? En dat vleugje vanille en iets

kruidigs dat je rook toen je dichterbij haar stond?

Zichzelf voorhouden dat haar heerlijke geur kwam door het bakken van taarten, lukte niet. Hij wilde haar nog een keer zien en snel ook.

Chad keek de enorme entreehal door, waar een prachtige Victoriaanse kroonluchter hing. Zijn oog viel op het klassiek gewelfde plafond en de olieverfschilderijen die aan de muren hingen. Hij had nog geen kans gehad de rest te bekijken, maar het kleine, landelijke hotel was ingericht met genoeg antiek om zijn vader extreem jaloers te maken.

Hoewel hij al een paar keer in Londen was geweest, had hij Cornwall nog niet eerder bezocht. Wat hij tot nu toe had gezien, stond hem wel aan en dus had hij besloten om nog wat rond te kijken voor hij volgende week weer terugvloog naar Nashville.

Chad liep naar de bar waar iedereen zich verzamelde om een drankje te drinken voorafgaand aan het diner en waar ze wachtten tot het bruidspaar klaar was met het maken van de trouwfoto's. Op zijn oom en tante en een aantal van zijn Britse neven en nichten na kende Chad niemand, maar praten met nieuwe mensen vond hij nooit een probleem. De meeste mensen hielden ervan om over zichzelf te praten en daarbij had hij het voordeel dat hij uit het buitenland kwam. Als het nodig was zou hij zonder pardon zijn zuidelijke charme inzetten.

Chad besloot te beginnen bij de jonge serveerster met donker haar, die met een dienblad vol drankjes rondliep. Hij schonk haar zijn stralende glimlach waardoor ze direct bleef staan. Hij koos voor een glas witte wijn waarvan hij vrij zeker wist dat die inmiddels lauw was maar hij wilde het risico niet nemen door te kiezen voor rode wijn terwijl hij een smetteloos wit overhemd en zijn nieuwe, linnen, grijze pak droeg.

‘En, liefje, weet je of het eten een beetje lekker gaat zijn, straks?’

‘Absoluut,’ liet ze hem stralend weten. ‘Emily en Maggie zijn geweldig.’

‘Echt?’ moedigde Chad haar aan door te gaan en ze kletste gelukzalig een eind weg. Ze trad helemaal in detail over de twee zussen en hun nieuwe cateringbedrijfje. Maggie was overduidelijk het brein achter het bedrijf en haar zus een veelzijdige kok, maar schijnbaar waren bruidstaarten Maggies grote passie en de serveerster beweerde dat Maggie de allerbeste was. Chad glimlachte in zichzelf. Hij was er zelf ook al direct achter dat Maggie heel leuk was en dan dacht hij niet aan zoetigheid en glazuur.

‘Ik zal je niet langer van je werk houden,’ verontschuldigde hij zich glimlachend. Het meisje knikte en snelde weg.

Aan de overkant van de zaal was Maggies zus bezig met het doorgeven van schalen met eten. Chad bewoog zich steeds een stukje dichterbij, tot ze uiteindelijk op armlengte afstand stond. Emily's smalle schouders stonden stijf van de spanning en haar uitbundige glimlach bereikte haar zachtblauwe ogen niet. Chad probeerde zich voor te stellen wat voor soort ramp je met een bruidstaart zou kunnen meemaken, maar kon niets bedenken.

Het werd tijd om te doen waar hij zo goed in was.

'Wat zijn al die heerlijk uitzierende knabbeltjes, liefje?' Hij zette zijn accent zwaar aan en wees naar de interessante hapjes die ze aan de mensen probeerde uit te delen. Hij werd beloond met een aansprekende glimlach.

'Eierballen. Wil je er eentje proberen?'

'Tuurlijk. Waarom niet.'

Eh, misschien omdat het duidelijk is dat hier een hardgekookt ei in zit en dat vind je nog smeriger dan okra?

'We wikkelen ze in gekruid gehakt voordat we ze paneren en vervolgens frituren. Het is een heel traditioneel gerecht,' legde Emily uit. Chad dwong zichzelf te blijven glimlachten terwijl hij een ei van het dienblad uitkoos en een grote hap nam.

Hij moest een beroep doen op al zijn fatsoen om het ei niet direct weer uit te spugen. Het ding was koud, waardoor het nog walgelijker was dan hij al verwachtte.

'Interessant,' wist hij uit te brengen. Er verscheen een schaduw van een glimlach rond Emily's mond. Nu kon hij zien dat het een zus van Maggie was.

'Peter vindt ze heerlijk maar het is ook niet mijn favoriet, mocht dat je geruststellen,' liet ze hem droogjes weten en door de manier waarop durfde hij het met haar eens te zijn.

Het geluid van een gong die meerdere keren werd geluid onderbrak hun gesprek en Chad luisterde hoe de komst van de bruid en bruidegom werd aangekondigd. Nog een paar minuten en dan zou hij toch echt zijn tafel moeten opzoeken.

'Sorry, ik moet ervoor gaan zorgen dat het eten klaar is om uitgeserveerd te worden,' verontschuldigde Emily zich.

'Natuurlijk.' Hij kon haar uiteraard niet nog langer ophouden. 'O, trouwens, is het taartprobleem al opgelost?'

Ze werd bleek. 'Maggie heeft me ervan verzekerd dat alles goed zou

komen. Ze heeft me nog nooit laten zitten en ik weet zeker dat dat ook vandaag niet gaat gebeuren.'

Er schoot een brok in Chads keel en hij probeerde zichzelf ervan te overtuigen dat het het onverteerde koude ei was, in plaats van onwelkome emoties. Hij wist vrij zeker dat zijn broer nooit hetzelfde over hem zou zeggen. Met tien jaar leeftijdsverschil waren ze als jongens nooit echt close en nu ze volwassen waren, zagen ze elkaar nog zelden. De oorzaken daarvan zaten hem in een combinatie van afstand, verschil in levensstijl en gebrek aan het doen van moeite. En als ze elkaar dan toch troffen, was er absoluut niets van het gevoel van kameraadschap dat hij tussen de zussen bespeurde.

'Ze komt op me over als het soort dame dat zich aan haar woord houdt.'

Emily keek hem nieuwsgierig aan en nam hem ongegeneerd in zich op. 'Echt? Aangezien je haar een uur geleden voor het eerst hebt ontmoet, kan ik me niet voorstellen dat jij dat in vredesnaam zou kunnen weten.'

Hij kreeg nu die kille Britse blik waar hij al over had gehoord. Hoe kregen ze dat nou voor elkaar, terwijl ze toch zo vriendelijk bleven klinken?

'Nou, is ze dan niet betrouwbaar?' Hij ging de aanval in en tot zijn vreugde knikte ze. 'Zeg, ik heb me niet eens voorgesteld. Ik ben Chad Robertson, de neef van de bruidegom. Ik zou je de hand schudden maar dan lopen we het risico dat je die heerlijke eitjes laat vallen.' Hij zei het plagend en was blij toen Emily voorzichtig glimlachte.

'Ik snap wel waarom Maggie zo geïrriteerd was toen ik haar bij je wegsleurde.'

Een warm gevoel vlamde op in zijn nek door de rake opmerking en dit was een van de zeldzame momenten in zijn leven waarop hij met zijn mond vol tanden stond.

'Eet smakelijk.' Emily snelde weg en liet hem daar achter met het restant van de eierbal in zijn hand. Toen hij er zeker van was dat niemand keek, gooide hij het in de dichtstbijzijnde plant en volgde met tegenzin de rest in de richting van de eetzaal.

Wat hij toch wel allemaal niet over had voor zijn oma...
